

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1096/2014
12.11.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.П., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.П. - адвоката М.К., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4172/13 од 01.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.П. – адвоката М.К., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4172/13 од 01.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К-47/13 од 30.08.2013. године окривљени Р.П. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци. Према окривљеном је на основу чланова 78, 80. и 83 КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршавати у установи за лечење и то КП Болници у Београду док постоји потреба за лечењем, а време проведено у установи за лечење урачунава се у изречену казну затвора и може трајати дуже од времена изречене казне, али њено трајање не може бити дуже од 3 (три) године.

Истом пресудом је на основу члана 246. став 7. КЗ одређено да се од окривљеног за стално одузима опојна дрога која је ближе наведена у изреци пресуде, а на основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, те је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4172/13 од 01.07.2014. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт.бр.682/10 од 02.10.2013. године и преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К-47/13 од 30.08.2013. године, тако што је окривљени Р.П. оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет

опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Окривљеном је на основу чланова 78, 80. и 83 КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршити у установи за лечење и то КП Болници у Београду док постоји потреба за лечењем, а време проведено у установи за лечење се урачунава у изречену казну затвора и може трајати дуже од времена изречене казне, али њено трајање не може бити дуже од 3 (три) године.

Истом пресудом од окривљеног је на основу члана 246. став 7. КЗ стално одузета опојна дрога ближе означена у изреци пресуде, а на основу члана 87. КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, те је обавезан да плати суду трошкове кривичног поступка. Жалба окривљеног изјављена од стране браниоца је одбијена као неоснована.

Бранилац по службеној дужности окривљеног Р.П. - адвокат М.К. је поднела захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4172/13 од 01.07.2014. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и да сагласно члану 492. став 1. тачка 2. ЗКП донесе пресуду којом се пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4172/13 од 01.07.2014. године у односу на осуђеног и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ преиначава у ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног Р.П. - адвоката М.К., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Одредбама члана 74. ЗКП одређено је и таксативно набројано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца и до када. Одредбом члана 76. став 1. ЗКП пак одређено је да у тим процесним случајевима, ако окривљени не изабере браниоца или без њега остане, браниоца му по службеној дужности за даљи ток поступка, поставља јавни тужилац или председник суда.

Наведеним одредбама, по ставу Врховног касационог суда, тако је јасно опредељено не само до када окривљени мора имати браниоца уопште, него и браниоца који му је постављен по службеној дужности, а што је у конкретном случају – окривљеног Р.П., имајући у виду одредбу члана 74. став 1. тачка 2. ЗКП „ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од

осам година или тежа казна - од првог саслушања па до правноснажног окончања кривичног поступка“.

Како је у конкретном случају кривични поступак према окривљеном Р.П. правноснажно окончан, а захтев за заштиту законитости поднео је бранилац који га је по службеној дужности бранио до правноснажног окончања поступка који се према окривљеном водио због кривичног дела за које је прописана казна затвора од три до дванаест година, то овај бранилац (из члана 76. ЗКП) из изнетих разлога, имајући у виду одредбу члана 483. став 3. ЗКП не спада у круг лица која могу поднети захтев за заштиту законитости, па је његов захтев у смислу наведених одредби недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.